

[Socialministeren]

leveniveau. Om dette er tilfældet, afhænger som for alle andre ansøgere af en individuel bedømmelse.

Jeg vil også gerne fremhæve, at bistandslovens § 41 direkte pålægger kommunerne at følge de enkelte sager tæt. En nyvurdering af ansøgerens samlede situation skal således ske senest tre måneder efter, at udbetaling af hjælpen er begyndt. Heri ligger, at socialforvaltningerne skal se på, om der er behov for supplerende støtte, f.eks. til faste udgifter, og i øvrigt skal rådgive den unge om uddannelse og beskæftigelse, f.eks. i form af et kommunalt beskæftigelsesarbejde eller anden særforanstaltning for unge.

Jeg skal i øvrigt ikke kommentere forslagens bemærkninger, som i vidt omfang synes at være en gengivelse af de seksten spørgsmål, som de to forslagsstillere, siden cirkulæreskrivelsen blev udsendt, har stillet til tidligere socialminister Bent Rold Andersen og til mig selv. Men der er en enkelt ting, jeg bliver nødt til at drage frem som eksempel på forslagsstillernes ukendskab til eller urigtige fortolkning af bistandsloven.

Som det udtrykkeligt står i bistandslovens § 38, forudsætter ydelse af hjælp, at såvel den, der søger hjælpen, som ægtefællen i tilstrækkelig grad har udnyttet sine arbejdsmuligheder. Denne regel er en videreførelse af den tidligere regel fra forsørgsloven om, at der ikke kan ydes hjælp til en arbejdsdygtig person, når pågældende har eller kan få fuld beskæftigelse.

I socialreformkommissionens anden betænkning er netop fremhævet betydningen af, at den, der søger hjælpen, i tilstrækkelig grad har udnyttet sine arbejdsmuligheder, hvilket også fremgår af bemærkningerne til bistandslovsforslaget.

Med andre ord kan der ikke ydes kontanthjælp til en person, der står med et arbejds tilbud, som den pågældende efter en konkret vurdering ikke har nogen rimelig grund til at afvise.

Anderledes forholder det sig, hvis arbejds tilbuddet ikke længere eksisterer, altså hvis den pågældendes afvisning af at tage imod tilbuddet har betydet, at en anden har fået jobbet. I så fald har den pågældende ikke længere muligheden for at komme i arbejde og opfylder derfor betingelserne for at få kontanthjælp; men da situationen er selvfor skyldt, følger det af bistandslovens § 26, stk.

1, nr. 1, at det sociale udvalg kan beslutte at yde hjælpen med tilbagebetalingspligt.

Det er tilsyneladende svært at forstå disse yderst rimelige regler, som flere af mine forgængere har gjort rede for over for folketinget. Derfor benyttede socialministeriet lejligheden til at omtale dem også i cirkulæreskrivelsen om kontanthjælpen til unge.

Lad mig til sidst understrege, at jeg deler den opfattelse, at man vil gøre de unge en dårlig tjeneste ved at give dem hjælp med et beløb, der ligger væsentligt over, hvad de senere ville kunne opnå som uddannelsessøgende. Derved kunne det risikeres, at tilskyndelsen til at gå i gang med en uddannelse gled ud i en fjern fremtid.

På den anden side skal cirkulæreskrivelsen ikke opfattes – som nogen søger at give indtryk af – som et signal til, at klapjagten på unge kontanthjælpsmodtagere er gået ind. Min forgænger på socialministerposten, der lagde navn til skrivelsen, lovede, at socialministeriet ville følge kommunernes praksis på dette område. Dette løfte kan jeg gøre til mit og føje til, at vi indtil nu i socialministeriet ikke har indtryk af, at cirkulæreskrivelsen anvendes i strid med, hvad der var forudsat fra centralt hold.

Med disse bemærkninger skal jeg afvise forslaget om at trække cirkulæreskrivelsen tilbage, hvad der jo også ville være uden mening rent juridisk, da den ikke ændrer noget ved de gældende regler, men blot giver et råd om, hvordan de kan anvendes.

Torben Lund (S):

Det er vigtigt at gøre sig klart, hvad der var baggrunden for udstedelsen af cirkulæreskrivelsen om kontanthjælp for unge af 2. juli 1982. Baggrunden var, at socialministeriet meget ofte fik forespørgsler fra landets kommuner om, hvordan de skulle forholde sig ved udbetaling af kontanthjælp til de unge mennesker, der ikke længere var omfattet af forældrenes forsørgelsespligt, men som ikke reelt havde klaret sig for egne indtægter efter endt skolegang.

Problemet omfang er desværre stort, fordi en meget stor gruppe efter endt skolegang hverken kan komme i gang med en uddannelse eller umiddelbart få et arbejde. Forhåbentlig er det problem midlertidigt – jeg tæn-